

paa det foregaaende Aar, nemlig Udgifter i Anledning af Fragtrabat til vistnok ca. 2 Mill. Kr.

Alle disse Omstændigheder gør, at man ikke ganske kan regne med de noget nedslaaende Resultater af de maanedlige Opsigelser, men maa huske paa, at det drejer sig om Udgifter, som forholdsvis vil blive væsentlig mindre i de resterende Maaneder af Aaret, altsaa give forholdsvis bedre Resultat. Jeg har ogsaa drøftet disse Forhold indgaaende med min Kollega Trafikministeren; og jeg ser efter disse Drøftelser, og efter hvad der foreligger til Dato, ikke nogen Grund til at mistvivle om, at de 12 Mill. Kr., som det ærede Medlem talte om, virkelig kan indbringes ved Udgiftsbesparelser i Finansaaaret 1928—29, vel at mærke, naar Besparelserne kommer til at virke med deres fulde Kraft.

Til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard skal jeg sige, at efter hans Udtalelser burde jeg altsaa ikke have sammenlignet det Forslag, jeg har haft den Ære at forelægge, med Statsregnskabet for 1926—27, men derimod med det Finanslovforslag, som min ærede Forgænger forelagde for 1927—28. Jeg maa dog fastholde min Sammenligning, for det første fordi et Regnskab jo er betydelig solidere som Sammenligningsgrundlag, end et Finanslovforslag, et Budget, paa nogen Maade kan være; men ogsaa af en anden Grund. Besparelseresultaterne ligger jo ingenlunde alene paa Finanslovforslagets Udgiftsside, men ogsaa i ikke ringe Grad paa Indtægtssidens § 2, særlig paa de store Statsvirksomheder.

I øvrigt maa det jo erindres, at en Takstnedsættelse paa 21 Mill. Kr. er dækket paa dette Budget. Der var paa min ærede Forgængers Budget ikke anslaaet noget til Dækning af de 6 Mill. Kr., som den socialdemokratiske Regering allerede havde besluttet at nedsætte Posttaksterne med; og det kunde der heller ikke være. Og desuden var jo, som jeg allerede har dvælet ved, de 14 Mill. Kr., der var ansat som Underskud for Statsbanerne, afgjort ikke til at holde.

Det er altsaa udenfor enhver Tvivl, at hvis ikke det nuværende Ministerium havde gennemført Besparelsesforslagene, maatte Finanslovforslaget for 1927—28 have ført til et meget betydeligt Underskud; og Resultatet af Besparelserne har altsaa været, for at resumere det kort, at der er blevet, foruden det, der direkte fremgaa af Talene, skabt et Grundlag for Takstnedsættelser paa 21 Mill. Kr., og saa har man kunnet

anvende de fornødne Beløb til at tilvejebringe den Balance, der ikke i Forvejen var paa Finanslovforslaget for 1927—28 eller, rettere sagt, som kun nominelt og formelt, men ikke i Realiteten, var der.

Det ærede Medlem har som andre ærede Medlemmer været inde paa Skattespørgsmaal. Her skal jeg ikke følge hverken det ærede Medlem eller andre ærede Talere, det maa opsættes til den Dag i næste Uge, hvor jeg ventner at kunne fremsætte Regeringens forskellige Skatteforslag, Forslag om de Nedsættelser, som Balancen paa Finansloven for 1928—29 tillader at fremkomme med. Kun paa et enkelt Punkt skal jeg imødegaa det ærede Medlem, nemlig dér, hvor han talte om Forholdet mellem den direkte og den indirekte Beskatning og saa meget stærkt understregede, hvor tyngende den indirekte Beskatning er.

Det ærede Medlem anførte Procentfordelingen mellem den direkte og den indirekte Beskatning for Aaret 1921—22 og sammenlignede den med Procentfordelingen paa det foreliggende Finanslovforslag. Derilf maa jeg gøre opmærksom paa, at dette Aar 1921—22 er et ganske abnormt Aar, endskønt Merindkomstskatten ikke mere findes paa Regnskabet, idet det viser 243 Mill. Kr. som Udbytte af Formue- og Indkomstskatten. Et saadant Udbytte kunde absolut kun tænkes under de abnorme Efterkrigstilstande, der var; det kan man aldrig komme til at regne med som et nogenlunde normalt Forhold. Jeg tror, det vilde være langt solidere for at faa et Overblik over, hvorledes Forholdet mellem de direkte og de indirekte Skatter har bevæget sig i Krigsperioden og efter Krigsperioden, at tage Aaret 1913—14 og sammenligne dette med det forelagte Finanslovforslag.

Jeg skal ikke her komme ind paa den Maade, hvorpaa det ærede Medlem adskiller de direkte og indirekte Skatter — jeg er ikke ganske enig med ham i at regne alle Gebyrer o. s. v. med til den indirekte Beskatning —, men jeg skal følge ham dér og kommer saa til det Resultat, at 67,4 pCt. falder paa den indirekte Beskatning paa Finanslovforslaget. Men hvis det ærede Medlem vil anstille en lignende Beregning for 1913—14, vil han se, at denne Procent for den indirekte Beskatning var større den Gang, saaledes at Bevægelsen mellem direkte og indirekte Beskatning — selv om man tager det, saaledes som det ærede Medlem vil gøre det — viser, at der fra Førkrigstiden ikke er sket nogen Forandring til Ugunst for den indirekte Beskatning.